

του λαμπρόν θέαμα, τὴν εὐρείαν ζώνην, τοὺς τὴν πόλιν περικυκλοῦντας κήπους καὶ τὸν κόλπον τοῦ Γκαβὲς μέχρι τῶν νήσων τοῦ Κερκενάχ. Ἡ μουσουλμανικὴ συνοικία ἀριθμεῖ πέντε τεμένη, καὶ τρεῖς μεδρεσέδες· διὰ τίνος δὲ κατωπερείας κατέρχεται τις ἐξ αὐτῆς εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν συνοικίαν, ἥτις ἀποκτᾷ ἓνα καθολικὸν ναὸν καὶ μίαν συναγωγὴν. Ἡ εὐρωπαϊκὴ πόλις περιφρουρεῖται ὑπὸ δύο τηλεβολοστοιχιῶν, ὧν ἡ σπουδαιότερα καλεῖται «τηλεβολοστοιχία τοῦ ὑγειονομίου». Τὸ Σράξ στερεῖται πηγῶν ὑδάτων, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτοῦ πορίζονται τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν στερνῶν θ: ἔχουσιν ἐν ταῖς οἰκίαις αὐτῶν. Οἱ κῆποι τῆς πόλεως ἀποτελοῦσι γοητευτικώτατον περιζῶμα συνιστάμενον εἰς σειρὰν δρυφράκτων ἀποκεχωρισμένων ἀλλήλων· εἰσὶ δὲ κατὰφυτοὶ δημητριακῶν καὶ καρποφόρων δένδρων. Ἐν τοῖς κήποις δὲ τούτοις ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐλαίων καὶ τῶν πορτοκαλεῶν διέρχονται οἱ κάτοικοι τὴν ἐποχὴν τῶν κυνικῶν καυμάτων. Καλλισεργῶσι δὲ ἐν ἀφρονίᾳ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ συκίονας, καλουμένους «σφύκρες». Διατείνονται μάλιστα ὅτι ἐντεῦθεν ἐδόθη καὶ εἰς τὴν πόλιν ταύτην τὸ ὄνομα Σράξ ὅπερ σημαίνει ἀραβιστὶ «πόλις συκίων».

ΚΥΝΕΣ (ΠΕΠΑΙΔΕΥΜΕΝΟΙ)

Περίεργος περιγραφή δίδεται ἐν τινι ἀρτίως ἐκδοθέντι συγγράμματι ἐπιγραφομένῳ αὐοὶ κύνες καὶ τὰ κατ' αὐτοὺς», περὶ πεπαιδευμένου κυνός, ὅστις προσέθετεν ἀριθμοὺς, ἐσυλλάβιζε συντόμους λέξεις, καὶ εὗρισκε τὸ πρῶτον γράμμα πόλεως ὀνομαζομένης παρὰ τίνος ἐκ τῆς ὁμηγύρεως. Ὁ διηγούμενος τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνεύρῃ τὰ σημεῖα δι' ὧν ὁ κύων θὰ ᾠδηγείτο εἰς τοῦτο καὶ λέγει: Ἀναμφιδόλως εἶναι παιδιὰ ἀλλὰ λίαν ἐπιτηδεῖως γινομένη καὶ δεικνύουσα πόσον οἱ κύνες εἰσὶ δεκτικοὶ μαθήσεως, πλειότερον ἢ ὅσον ἡμεῖς φανταζόμεθα· διότι ὑπῆρχε κύων ὅστις ἐτέλει παιγνίδια τοσοῦτον τεχνικῶς ὥστε οὐδεὶς ἐκ τεσσάρων ἢ πέντε προσώπων, οἵτινες πλέον προσεκτικῶς τὸν ἐπεσκήπων, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνεύρισσι πόσον ἐβουθεῖτο ὑπὸ τῆς κυρίας του.

Οἱ οὕτω καλούμενοι δεδιδαγμένοι κύνες ἀδιακόπως ἐπεδείκνυντο εἰς ἐξοχικὰς πανηγύρεις καὶ ὁμοίας συναθροίσεις. Ὁ διασημότερος ἴσως ἦτον ὁ κύων Μουνίλο ἐκτεθείς ἐν Παρισίοις τὸ 1818. Ὁ κύων οὗτος ἀπῆλθα εἰς ἐρωτήσεις ἀπευθυνομένας Ὁλλανδιστῇ, Ἀγγλιστῇ, Ἰταλιστῇ, Γαλλιστῇ ἢ Λατινιστῇ. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ κερδήσῃ αὐτὸν εἰς τὸ ὄνομα καὶ ἐξετέλει διάφορα καταπληκτικὰ παιγνίδια πρὸς ἐκπληξιν τοῦ πληθους τὸ ὅποιον συνωθεῖτο ὅπως τὸν ἴδῃ. Ἀπαντήσεις εἰς ἐρωτήματα ἐσυλλαβίζοντο κατὰ τὸν συνήθη τρόπον ἐκ τῶν γραμμάτων καὶ ἀριθμῶν τὰ ὅποια ἦσαν ἐκτεθειμένα ἐντὸς ἐνὸς κύκλου, εἰς δὲ τῶν περὶ τῶν βεβαιῶν ὅτι τὸ σημεῖον δι' οὗ ὁ ἐκθέτης διηύθυνε τὴν ἐκλογὴν τοῦ κυνός ἦτο ἐλαφρόν τι τρίξιμον διὰ τοῦ ὄνυχος τοῦ λιχανοῦ καὶ τοῦ ὄνυχος τοῦ μεσαίου δακτύλου—ὁ ἥχος οὗτος οὐδόλως ὑπὸ τῆς

ὁμηγύρεως ἠκούετο ἀλλὰ τὸν ὁποῖον ἀμέσως ἤκουε τὸ ζῶον καὶ ἀνταπεκρίνετο εἰς αὐτόν. Ὁ κύων οὕτω καθίστατο τὸ ὄργανον ἐφ' οὗ ὁ ἐκθέτης ἐπαίζεν, καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐν πάσαις ταῖς περιστάσεσι ταύταις σύστημά τι τοῦ ποιεῖν σημεῖον ἀπαρτήρητον ὑπὸ τῶν παρῆστώνων, ἐφηρμόζετο. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐν παραδεχθῇ τις βλέπει, ὅτι μέγας βαθμὸς νοημοσύνης καὶ ἀντιλήψεως ἀπαιτεῖται ἐκ μέρους τοῦ ἐπιτελοῦντος τὸ μέρος τοῦτο κυνός. Εὐχάριστον εἶναι νὰ μάθῃ τις ὅτι τὰ πρῶτιστὰ ἀποτελέσματα ἐκ μέρους τῶν διδασκόντων κύνας ἐπετεύχθησαν δι' ἡπίων μέσων. Ὁ σὺρ Φραγκίσκος Head, γράφων περὶ τῆς γυμνάσεως τῶν κυνῶν, λίαν ἐμφατικῶς ἐξαίρει ταύτην, λέγων «ἐάν οἱ τοὺς κύνας διδάσκοντες δώσωσι τοῖς μαθηταῖς αὐτῶν σαφῶς νὰ ἐννοήσωσι τί χρειάζεται, οὗτοι εὐχαρίστως καὶ ἐκουσίως θέλουσιν ἐπιτελέσει πᾶν ὅ,τι ἡ φύσις ἔδωκεν αὐτοῖς τὴν δύναμιν νὰ πράξωσι καὶ τὸ ἐνστικτὸν νὰ ἐννοήσωσιν».

Ἀρτίως ἐξετέθη ἐν Παρισίοις εἰς θέαν τοῦ κοινῷ τὸ ἐξῆς θέαμα γεγυμνασμένου κυνός. Ὁ ἐκθέτης ἐστρωσε ἐπὶ τάπητος περὶ τὰς 30 φωτογραφίας ἐν σχήματι ἐπισκεπτηρίου παριστανούσας ἡγεμόνας καὶ διασήμους τῆς Εὐρώπης ἄνδρας. Εἴτα προσεκάλει τινα οἰονδήποτε ἐκ τῆς ὁμηγύρεως νὰ ὀνομάσῃ ἓνα οἰονδήποτε ἐκ τῶν προσώπων τῶν ἐν ταῖς φωτογραφίαις παρισταμένων. Ὁ οὕτω κληθεὶς ὠνόμασε τὸν Βίσμαρκ. Ὁ ἐκθέτης ἐκάλεσεν ἓνα ἐκ τῶν κυνῶν πρὸς αὐτόν, ὅστις ἐπλησίασε τὸν κύριόν του θεωρῶν αὐτόν ἀσκαρδαμυκτί.

«Φίλε μου, εἶπε πρὸς αὐτόν, ἤκουσας τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον ὁ κύριος πρὸ ὀλίγου ἐπρόφερε». — Ὁ κύων κατένευσε τὴν κεφαλὴν. — Πρόσεξε λοιπόν, εἶπεν ὁ κύριος, ἐξέτασε μετὰ προσοχῆς ὅλας τὰς εἰκόνας καὶ φέρε μου τὸν Βίσμαρκ.

— Ὁ κύων ἐπλησίασε τὸν τάπητα, προσεκτικῶς ἠρεύνησε ἐκάστην τῶν 30 φωτογραφιῶν καὶ εἴτα ἔστη ἐνώπιον ἐκείνης ἥτις παρίστα τὸν μέγαν καγγελάριον. Λαβὼν τὴν φωτογραφίαν εἰς τὸ στόμα, τὴν ἔφερεν εἰς τὸν κύριόν του. — Τὸ πείραμα ἐπανελήφθη πλειστάκις, καὶ πάντοτε διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐπιτυχούς ἀποτελέσματος.

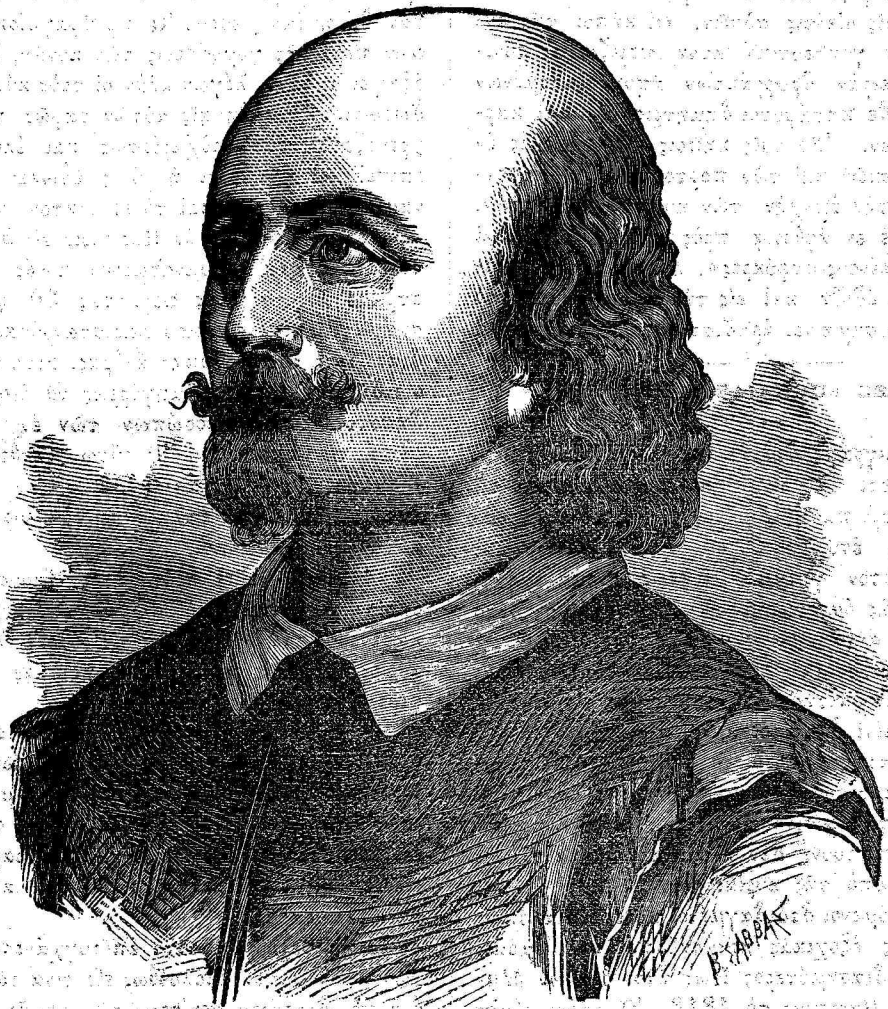
Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἐπιτυχάνετο, ὥς ὁ κύριος τῶν κυνῶν εἶπεν ἀκολούθως εἰς τινα τῶν παρῆστώνων, διὰ τῆς διαφόρου τονίσεως τῆς φωνῆς ἀνκλόγως τῆς αἰτουμένης φωτογραφίας. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ὁ κύων ἐγίνωσκε ποίαν τῶν φωτογραφιῶν νὰ λάβῃ κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ τάπητος τάξιν αὐτῆς πρώτην, δευτέραν, τρίτην κτλ.

ΟΥΙΔΙΑΜ ΣΑΙΣΠΗΡΟΣ

Ὁ διάσημος οὗτος δραματικὸς ποιητής, ὅστις θεωρεῖται ὡς ὁ μέγιστος ποιητὴς τῆς τε ἀρχαιότητος καὶ τῶν νεωτέρων χρόνων, ἐγεννήθη τῷ 1564 καὶ ἀπέθανε τῷ 1616. Περὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ ποιητοῦ ὀλίγα γνωρίζομεν, ἐκ τῶν συγγραμμάτων ὅμως αὐτοῦ

οι κριτικοί φρονούσιν, ότι εσπούδασε τὰ νομικά, και ότι είχε γνώσιν τινά των νεωτέρων γλώσσων, ως και της Ελληνικής και Λατινικής. Εν ηλικία 18 ετών ο Σαίξπηρος ενυμφεύθη την Άνναν Hadaoude, ήτις ήτο οκτώ έτη πρεσβυτέρα αυτού. Κατ' αρχάς επεδόθη εις τὰ του θεάτρου ως ήθοποιός· αλλά ταχέως ήρξατο να συγγράφη, αναθεωρών τὰ αρχαία αυτού δράματα, και βοηθών άλλους περι τὸ συνθέτειν τοιαυτά. Ταχέως δὲ διὰ της πρωτοτύπου ευφυίας του παρήγαγε μεγάλην ποικιλίαν δραμάτων μετὰ θαυμα-

μασιν αυτού προσώπων· τὸ δὲ ενδιαφέρον τὸ διακρίνον τὰ δράματα αὐτοῦ ἀπ' άλλων εἶναι τὸ συγγεντρούμενον ἐν τῷ τρόπῳ της εκφράσεως της διανοίας, τὸν ὁποῖον περιέχουσιν, ιδίως δὲ ἐν τοῖς ἐλατηρίοις και τρόποις της ενεργείας των. Αἰέποτε δὲ ἐν τοῖς δράμασιν αὐτοῦ ἐκείνο, τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος ἐπράξεν ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ, παρίσταται ἐπὶ τέλους ἐπανερχόμενον εἰς τὰ ἴδια· ἡ πράξις συχνάκις διὰ ποικίλων και πολλῶν ὁδῶν ἐπανακάμπτει εἰς αὐτὸν τὸν πράξαντα και ἐπηρεάζει αὐτόν. Ἡ αἰωνία δικαιοσύνη

Ὁ Σαίξπηρος.

σίας ταχύτητος. Ἡ μεγίστη ὁμως εκφρασις της ευφυίας του ευρίσκεται ἐν τοῖς ἐξῆς δράμασι: Ἄμλετ, Μακβέθ, Ὁθελλο και Βασιλέα Λήρ· τὸ τελευταῖον δὲ τὸ ὁποῖον κατὰ τινὰ ἐπόψιν ὑπερέχει πάντων των άλλων, ἐγγράφη, ὅτε ήτο 40 ετών την ηλικίαν. Περι Σαίξπηρου ἐγγράφησαν ἱκανὰ μέχρι τούδε. Οἱ Γερμανοὶ υπερτέρησαν και αὐτοὺς τοὺς Ἀγγλοὺς εἰς τὰς φιλοσοφικάς κρίσεις περι τοῦ μεγάλου τούτου ποιητοῦ.

Τοῦ Σαίξπηρου ἡ εἰδικὴ δύναμις ἐγκείται ἐν τῇ θαυμασίᾳ ἀνελίξει τοῦ χαρακτήρος των ἐν τοῖς δρά-

μασιν αὐτοῦ· τούτου ἐνεκὰ ἡ ἠθικὴ ἐπιρροή των συγγραμμάτων αὐτοῦ εἶναι ἀγαθὴ, εἰς τὸ πείσμα τραχέων τινων εκφράσεων, αἵτινες ἀνήκον μάλλον εἰς τὴν ἐποχὴν, εἰς ἣν ἐζη, ἢ εἰς τὸν συγγραφέα. Οὐδέποτε δικαιολογεῖ τὴν κακίαν, οὔτε παρίστα αὐτὴν ὅπως, ὥστε δὴν ἀποκρυφθῇ ὁ ἀληθὴς αὐτῆς χαρακτήρ. Ἐπίσης ἐν τοῖς συγγραμμάσιν αὐτοῦ διαλάμπει τὸ ὑψιστὸν ἰδανικόν, ἡ εὐγενεστάτη εκφρασις διαλογισμῶν αἰσθημάτων και ἐλπίδων.

— Ἐκ των «Καλῶν Τεχνῶν»